

BENİM ADIM ????

Bahar ÜNLÜER ÖZTÜRK**

Ama ben bu kadarını yapamazlar diye düşünmüştüm. Adımı değiştiresem kendimi de değiştiririm, Songül hiç bulunamayacak uzak diyarlarda kaybolur gider demiştim.

Her gün arkamı kollamak, göremediğim herşeyden tavşan ürkekliğiyle kaçmak, saklanmak, sürekli bir yürek kalkmasıyla yaşamaktan bıkmıştım artık. Bir kaçak olmak ağırdı bana. Amcamın oğluna değil de komşunun oğlu Hasan'a gönlüm kaydı diye öz be öz anamın, babamın ölmemi istemesinden bile ağırdı bana!!

Hasan da hayırsız çıktı. En doğrusu buymuş! Bizi birbirimize yazmamışlar! Bizim sonumuz yokmuş! Gelmedi benimle. Ama ben kaçtım geldim İstanbullara. İstanbul kocamandı. "İstanbul bir büyük diyar kaybolur gider içinde insanlar" ... Böyle bildim ben. Ben de kaybolurum dedim. İstanbul deniz, ben 17 sinde küçük bir ceylan. Bir kum tanesi olurum, kurtulurum dedim.

Ama duydum ki; benim küçücük Osmanım peşimdeymiş. Beni öldürecekmiş. Töre böyle demiş. Oy Osmanım oy... Kucağımda, küçücük yaşımla sana analık, ablalık yaptığım günler geliyor aklıma. Daha dün abla diyerek koşturuyordun ardım sıra. Ne zaman büyüdün?

Adımı değiştireyim dedim. En güzeli Songül ölsün! Kesin çözüm bu! Birileri yol gösterdi, davamı açtım. Adımı Gonca yaptım. Goncaydım şimdi. Sanki insan kendi adını kendi koyarsa, kendi kaderini de kendisi yaparmış gibi. İşlersem nakışımı ince ince, kimse beni bulamazmış gibi. Gonca olunca bütün dertler son bulurmuş gibi...

* Bu hikaye, İstanbul Barosu Kadın Hakları Merkezi'ne hukuki yardım için başvuran şiddet mağduru kadınların gerçek hikayelerinden derlenerek hazırlanmıştır. Katkıları için İstanbul Barosu Kadın Hakları Merkezi Adli Yardım Bürosunda görevli Av. Nurcan Bingöltekin Taş'a teşekkürler.

** Avukat, İstanbul Barosu

Aradan da epey geçmişti. İyiden iyiye Gonca oldum. Mahalledeki ablam da bana bir iki iş buldu. İstanbul'da kadınlar dışarılarda çalışırlarmış, evlerini de başka kadınlar temizlermiş. O kadınlardan oldum. Temizlikçi Gonca! Bir tek Songül'ün memleket havaları çalması televizyonda, radyoda. İşte o zaman durduramıyorum ağlamamı bir türlü. Anam geliyor aklıma...

Sonra bir gün elimde öte beri eve lazım çayım şekerim almış dönerken rastladım ona. Tam da bütün yaşanmışlıklarımı silmek üzereyken üstümden. Tam da Gonca'ya teslim etmişken herşeyi. Küçücüğüm çıkmış gelmiş memleketten. Beni bulmaya hem de! Oy Osmanım, şimdi sana sarılmak vardı. Kokunu çekmek içime memleketimin kokusu, anamın kokusu... Dizime de oturtamam ya seni ... Bir kara yağız delikanlı olmuş benim kardeşim. Arkamı dönüp hemen uzaklaşırken ben, Goncayı soruyordu kasap Hilmi'ye anladım. Nerden de öğrenmiş Gonca'yı ?

Ve işte ablalarım burdayım. Emeklerimi, yıllar süren mücadelemi, Gonca'yı, arkamda bıraktım ve geldim. Bu Songül temelli ölsün artık hakketti! Ben izledim gördüm bir filmde. Anlattılar da bana herşeyini. Değiştireyormuş devlet adını, soyadını, babanın adını bile, yetmezse yüzünü bile. Sizler kadınları koruyormuşsunuz, beni de koruyun o zaman! Ne Songül olayım ne Gonca bambaşka biri olayım ben yeniden umudumu verin bana ne olur?

Bir kaçak olmak çok ağır artık bana!